

som sagt møde med 2 til 3 Mynter for at betale Portoen. Derimod negter jeg ikke, at Forhøielsen vil have Noget at betyde for dem, der bruge mange Frimærker; for dem kan det ganske sikkert blive en Gjenstand af nogen Betydning om Mæret, om denne Forhøielse finder Sted eller ikke. Men netop overfor disse har man derfor maattet være opmærksom paa at yde noget Nederlag, og der er derfor budt dem 5 pCt. i Rabat istedetfor de nuværende 4 pCt., og der er navnlig ligeoverfor dem Spørgsmaal om Betydningen af den Nedsættelse i Telegrafgebyrerne, som er ommeldt i Forslaget. Jeg tror derfor, at ikke blot Bekvemmelighed, men ogsaa økonomiske Hensyn tale for den Forandring, som her er foreslaaet; men jeg ønsker dog at gjøre endnu en Bemærkning, fordi det forekommer mig at være en saadan, som hører med for overhovedet at kunne sige, om denne Forhøielse er berettiget — thi det er aabenbart en Forhøielse, og jeg tror derfor ikke, at man kan drage nogenjomhelst Slutning derfra til, at i Almindelighed 4 p. skulde blive til 5 p., det er en Forhøielse, og dette fører ganske naturlig til at undersøge, om Staten dog ikke er berettiget til at kræve, dels at Postvæsenet skal kunne bære sig selv og dels nogen Godtgjærelse for hele den Udviilling, som Postvæsenet uden Forøgelse af Portoen har faaet i de senere Aar. Det ærede Medlem (Wille) ryster paa Hovedet, men jeg siger, at naar man i Kjøbenhavn forlanger Posten udbragt 7 Gange hver Dag, da havde man ikke noget Saadant i 1851, og naar man udvikler Landpostvæsenet saaledes, at man ikke blot staber Brevsamlingssteder, men endogfaa tænker paa at bringe Brevene, om end ikke til hver Mand's Dør, saa dog i alt Fald til hver By, da er dette en meget betydelig Tilgift til Præstationerne fra Postvæsenets Side fremfor det, som man raadede dengang over, der var Tale om at sætte Taxten til 4 p. Jeg nærer ikke den mindste Tvivl om, at det i det Mindste udenfor Kjøbenhavn og Kjøbstæderne maa betragtes som en ganske overordentlig Fremgang, at man ikke behøver at tage sine Breve ved Leilighed, altsaa faae dem engang hver ottende eller fjortende Dag eller maatte sende Bud for at hente dem. Det forekommer mig derfor ikke, at det kan siges at være ubilligt ligeoverfor Publikum, naar man nu vil skride til en Forhøielse fra 4 p. til 10 Dre. Man kan heller ikke negte, at der staar meget betydelige Udgifter i Udsigt. Dels maa man være belavet paa ogsaa for Postembedsmændenes Bedkommende at forpge deres Midler til at leve af, dels udvides stadigt Brevsamlingsstedernes Antal, — der oprettes hvert Aar nye —, og dels tænker man jo paa at etablere flere Landpostbude for Statens Regning. Alt dette koster ikke ganske saa Penge, selv uden Hensyn til de store Fordringer, som efter al Sandsynlighed ville blive stillede eller i alt Fald bragte i Forslag angaaende bedre Forbindelser,

f. Ex. over Storebelt. Alt dette kræver Masser af Penge og maa dog utvivlsomt siges at være i Publikums Favør og til dets Fordel, og det forekommer mig derfor, at Staten med Rette maa kunne forlange, at Publikum skal bære Udgifterne. Ligesom man forlanger, at Administrationen selv skal bære hele den store offentlige Korrespondance, forekommer det mig, at man ogsaa med Billighed kan forlange, at Taxten for Breve sættes nogenlunde saaledes, at man ikke udsætter Postvæsenet for Tab. Jeg skal til Slutning blot sige, at jeg naturligvis med Hensyn til Enkeltighederne skal forbeholde mig at tage under nærmere Overveielse, hvorledes man kan stille sig til disse, naar Forslag i saa Henseende fremkomme.

Wille: Med Hensyn til det almindelige Spørgsmaal om Overgangen fra 4 p. til 10 Dre, er der af forskjellige ærede foregaaende Talere sagt Alt, hvad jeg kunde have at anføre. Dette Spørgsmaal, i hvilket ogsaa jeg afviger fra Lovforslaget, skal jeg saaledes lade ligge, for alene at holde mig til den Betragtning, som nylig blev gjort gjældende fra den ærede Ministers Side. Jeg maa tilstaa, at dersom det skulde være Barflet for den Styrelse, under hvilken Postvæsenet nu er kommet ind, — den Betragtning, vi nys hørte gjort gjældende, saa vilde jeg meget beklage den fte Forandring; men jeg føler mig overbevist om, at det Argument, som den ærede Minister brugte, har han ikke ment i den fulde Udstrækning, hvori det kunde fortaas af Andre, men kun villet anvende som et lille Overtalelsesmiddel ved denne Leilighed. Tillad mig at sige, at dersom det skulde være et berettiget Motiv til at forhøje Portosatsen, at der er flet saa mange Forbedringer og Fremskridt i Postvæsenet siden 1851, saa har Postbestyrelsen i høj Grad forsumt sin Opgave ved at sidde stille fra 1851 til 1873, inden den krævede Forhøielsen; thi disse Forbedringer og Fremskridt, som ere fte, ere virkelig ikke først komne nu, de have forlængst været Alles Cie, de eksistere nu, og nu forlanger man en Forhøielse uden at give mere, end man har givet før. Nei, lad os være enige om, at det rigtige Princip for Postbestyrelsen er at skaffe sig Dækning for de Forbedringer, den gjør, gennem forpget Korrespondance og altsaa indrette Forbedringerne og Fremskridtene paa en saadan Maade, at de give skjellig Udsigt til gennem en Forøgelse af Korrespondancen og Færdigheden overhovedet at opnaa de forpgede Indtægter, som ere nødvendige. Jeg nedlægger en Indstgelse mod, at en Forhøielse skulde kunne retfærdiggjøres ved de Fremskridt, der ere fte i Postvæsenet, og som vi forøvrigt alle ere villige til at erkjende, og jeg vil henvise til de Erfaringer, der findes over hele Verden, og som naanlig for vort eget Lands Bedkommende findes i hele vor internationale Korrespondance, nemlig at samtidigt med at ved